

ΔΕΙΛΟΣ ΕΡΩΣ

Είδες 'μπρὸς εἰς βροντόηχο ρυάκι
ὁποῦ διάφανο τρέχει νερὸ
τὸ μικρὸ διψασμένο ἀρνάκι
πῶς τρομάζει καὶ φεύγει δειλὸ ;

Καὶ θαρρῶ πῶς θὰ εἶδες ἀκόμα
πῶς περνᾷ ντροπιασμένη, σκυφτὰ
μὲ δειλὸ χαμογέλιο 'ς τὸ στόμα
ἢ παρθένα 'ς τοῦ νειοῦ τὴ θωριά.

"Ετοί, ἔτοι κ' ἐγὼ 'ς τὴ θωριά της
μαζωμένο, σκυφτό, ντροπαλὸ
ἀπερνῶ τὸ πρῶτ' ποῦ διαβαίνω
ἀπ' τὴ βρύση ποῦ παίρνει νερό.

Κι' ἂν ἡ δίψα τῇ γλῶσσά μου δέρνει
καὶ 'ς τὴ βρύσι θωρῶ τὴν Ἀννιῶ
μέσ' 'ς τὴ σκάφη νὰ πλένῃ, διαβαίνω
μαζωμένο, σκυφτό, ντροπαλό.

. . . . .

Μία ἡμέρα· Ἀχ ! πῶς τὸ θυμοῦμαι. . .
ἦτον Μάνης καὶ . . . πῶς νὰ τὸ 'πῶ—
ἡ λευκὴ τραχηλιά της ξανοίγει
κι' εἶδα στῆθος σὰν χιόνι λευκό.

Καὶ ὅταν εἶδα τὰ πλούσια της κάλλη
ἡλευθεριά νὰ ζητοῦν περισσὴ,
φτερωτὸ σιμὰ τρέχω 'ς τὴ βρύσι,
μὴπως 'ξεύρω κ' ἐγὼ διατί ;

Ραδινὴ καὶ μ' ὀλόφωτη ὄψι
ἡ Ἀννιῶ μὲ θωρεῖ, . . . μὰ ἐγὼ
ρίπτω χάμω τὸ βλέμμα καὶ φεύγω
μαζωμένο, σκυφτό, ντροπαλό.

Αἴγιον, Ἰούλιος τοῦ 1894.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΟΛΙΩΤΗΣ